

diana, alhora que l'espasa d'entrar o no en candidatura ha tingut cada cap crític penjant d'un fil. De totes maneres, la dissidència dins del PSC té tints més aviat rojos.

L'autonomisme, corrent insular

Si a la península els signats de Democràcia Socialista fan cua amb a penes uns quants noms al descobert, a les Illes no hi ha, de moment, cap brot de rebel·lia. També caldrà esperar amb paciència a novembre. Igualment, encara que el fenomen és ben diferent per l'antiguitat, el corrent Esquerra Socialista és ben fluix, quasi no-res, en el socialisme insular. A la Federació Balear del PSOE-FSB, els enfrontaments són protagonitzats per la majoria *oficialista* i pels seguidors de l'ala *nacionalista*, el corrent batejat com Socialisme i Autonomia.

Els agrupats en aquesta tendència crítica estan liderats pel vice-secretari general de la FSB, **Joan March**, qui controla tota l'estructura organitzativa del partit a les Illes. Davant d'ell i dels seus correligionaris es troben els *oficialistes*, seguidors amb total disciplina de les circulars procedents de la direcció madrilenya.

La confecció de les llistes al Senat i al Congrés va iniciar una guerra entre els dos corrents. Els militants i les tesis dels *autonomistes* han quedat aparcats en benefici dels fidels a l'*oficialisme*. La llista al Congrés, encapçalada pel fins ara president d'aquella institució, **Fèlix Pons**, té de número dos el dirigent *oficialista* **Emilio Alonso**, qui va dir contra March: «És més complicat derrotar-lo a ell que a Damborenea, perquè aquest, almenys, avança de front, dient que està a favor d'UGT i en contra de la política del govern, però March no fa el mateix, ja que sempre acaba afirmant que està d'acord amb el govern central».

El sector *nacionalista* tan sols va aconseguir entrar a les llistes una candidata —i sembla que més pel 25% reservat a les dones—, **Miquela Llull**, esposa de Joan March, que figura al Senat. Per col·locar-se a la papereta, Llull va haver de desplaçar la dona de l'aparell *oficialista*, la regidora de l'Ajuntament de Palma, **Joana Gual**. De cara al pròxim congrés de la FSB-PSOE, destacats *oficialistes* com el mateix **Alonso** ja enarboren banderes de victòria. De victòria contra tota veu crítica: «Esperem vèncer March, i ja comencem a controlar el partit en diferents municipis de Mallorca i les illes menors, Menorca i Eivissa». □

RICARDO GARCÍA DAMBORENEA, PORTAVEU DE DEMOCRÀCIA SOCIALISTA

«L'aparell ha contestat amb el silenci»

Les seues crítiques a la direcció central del PSOE i la seua manera més radical d'afrontar les accions d'ETA l'obligaren a abandonar la Secretaria General de Biscaia. Nascut a Madrid el 1940, nefròleg, capitaneja un nou moviment de protesta contra el socialisme oficial que «tampoc és a les antípodes d'Esquerra Socialista».

I. L. B.

Aquest mes vostè no para de viatjar. Fa pocs dies era a Sevilla, després a Extremadura...

—Tinc l'agenda coberta de visites i reunions amb companys del partit de tot l'estat. Evidentment, es tracta d'anar discutint amb ells, i anar creant les bases per a formar les branques del corrent. Inclús en llocs com Andalusia on el pes de la camarilla de l'aparell és tremend, ofegador. Allí, i en altres comunitats que aniré visitant, com Castella-La Manxa, Cantàbria, Catalunya, organitzarem coordinadores de Democràcia Socialista.

—El document d'eixida de Democràcia Socialista no era, en qüestions ideològiques, massa estricte. ¿Es troba vostè molt lluny dels postulats d'Esquerra Socialista?

—Som molt distints d'Esquerra Socialista, però tampoc estem a les antípodes. No ens agrada l'actuació del govern de l'aparell, però, per una altra banda, no mantindrem postures davant d'UGT de l'estil de les propiciades per Esquerra Socialista. Del que es tracta és d'organitzar un espai nou al si del partit, de guanyar un lloc polític distint perquè hi ha un buit al PSOE que reclama improrrogablement ser reomplert. Un lloc no cobert políticament per ningú que, en el conjunt del socialisme europeu, s'anomena socialdemocràcia. D'altra banda, pensem modificar les coses des de la majoria.

—¿L'aparell ha contestat amb algun tipus de repressió?

—No, no, repressió directa, no. Ha contestat amb un hermetisme total i amb fórmules de menyspreu, silenci, ignorància, etcètera.

—De moment són vostès clandestins...

—No és tant qüestió de clandestinitat com de prudència. No ens és possible tenir una fotografia de grup. Anem amb molt de compte per a evitar que

RAFA GIL

«Ara serem molts més que al febrer passat».

el nostre projecte renovador siga avortat de bestreta.

—¿Quina ha estat la resposta fins ara entre els quadros o les bases del socialisme?

—La resposta encara és difícil de valorar, però he calculat un seguiment acollidor en tots els punts de la geografia nacional, un ressò prou important. Però no, encara no es pot mesurar.

—¿Podria dir-nos qui són els companys més significatiu que ja són amb vostè al País Valencià o Catalunya?

—No vull fer declaracions sobre l'acceptació del document. Que siguem els mateixos companys els que parlen, isquen i es pronuncien públicament. No vull substituir-los.

—En tot cas, ¿jutja que els signants de Democràcia Socialista seran ara més que aquells més de mil militants significatius que van estar amb vostè en el document crític de febrer?

—Estic completament convençut que ara hem de ser molts més que a febrer. Segur que hem de créixer. □